

1917.

494177

BIBLIOTECA
1917 DEC. -1 Nr. 16.
S. S. S. R.

RAZELE AUROREI

ZIS'A IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“.

Creștinism și păgânism.

(Textul pe cealaltă față.)

Creștinism și păgânism.

Icoana noastră arată foarte nimeritor deosebirea între frați din familia de negri africani. Femeea ce șede în mijloc e mama, care încă trăiește în păgânismul întunecat, lângă ea fiul cel dintîiu, care încă e păgâm, cu femeea și copila, iar la stînga icoanei stă celalalt fiu cu femeea sa, cari amîndoi devinîră creștini și bărbatul cel tînăr s'a învățat ca ingener eminent.

Deosebirea să poate deja pe din urmă să se vadă, dară cu atît mai mare trebuie să fie pe din lăuntru. Cine în rădevăi a devenit creștin, acela să schimbă în inimă, cugetul, sufletul său întreg; dăpoi că așa devine cunoscută nouă naștere prin sfântul Spirit. Că Europa și apoi America intr'atîta a înăintat în cultură, știință, artistică, că au întrecut toate celelalte părți ale pămîntului. aceea să poate mîltămi creștinismului.

Dacă Domnul Iisus Christos nu ar fi rescumpărat omenimea de sub puterea întunerecului, atunci pămîntul întreg ar fi în starea jumătate sălbatică, dăpoi că emigrarea cea mare din evul mediu ar fi nimicît toată cultura evului vechiu și numai moralele cele rușinoase ale păgânismului ar fi mai rămas. La Greci și la Romani a fost cultură și literatură înaltă, dară a fost acolo și selavia, poftele trupești, desfrînarea. beția și adulteria în moralul serviciului dumnezeesc folosit. Setea de sânge, îngâmfwarea, tirania și multe așa păcate, pre cari în general nu le recunoșteau ca păcate.

Creștinismul viu contra la toate aceste păcate s'a sculat și a adus de tot altă societate în existență. Că păcatele încă nu sunt radical stîrpîte și în vremea din urmă s'au făcut așa lucruri, cari sunt pe față împotrivă cu lumina spiritului și sufletului, deslegarea aceleia, că cea mai mare parte a omenimei numai cu numele, pe din afard e creștină, iar din lăuntru e păgână.

Că nu numai oamenii africani, australiani și de pe inzulele oceanului pacific sunt păgâni, ci și aceia, cari poartă numele de creștin, iar cugetarea, sîmțirea și făptuirea lor să împotrivește fățiși cu învățăturile Domnului Iisus. Omul înjurător, bețiv, mincinos, sgârceit, crud, ujurar, lacom să poate numi creștin, dară în fapt nu numai că-i păgân, ci-i mai rău ca un păgân, că acela lucrează prin neștiință, iar el știind face lucruri rele. Pentru aceea și judecata va fi mai aspră contra lui, că el a auzit evangelia, a avut ocaziune a primi cele bune și totuși s'a cufundat în păgânism; pînăcînd dincontra acela biet om, pe jumătate sălbatic stă de parte de toată ocaziunea mîntuitoare.

Nu mai acela e adevărat creștin, care în inimă e creștin; în care lucrează credință vie, speranță vie și iubire adevărată desinteresată; sau în care să poate vedea lucrul sfântului Spirit. Nu este mai frumoasă, mai plăcută creatură, ca omul din nou născut, creștinul cel adevărat, viu.

Trebuie, ca lucrul Domnului, Invățătorului și Mîntuitorului nostru să devină de noi vezibil pe oamenii nepocăiți, precînd să descoper în cuvintele, sau în faptele lor și arată natura omului lor lăuntric. Oameni vrednici de deplîns, pre cari înse nu trebuie să-i desprețuim, ci să-i mîntuim.

Să ne silim dară la aceea, ca Domnul Iisus și Spiritul sfânt să poată în noi lucra, să ne poată transforma și cultiva la o viață mai înaltă, mai nobilă și mai măreață. Să ne supunem totdeauna și să ascultăm cu plăcere totdeauna de cuvîntul lui Dumnezeu!

Să dorim și să cerem aceea, ce a cerut Moisi dela Dumnezeu.

„Arate-se servilor tăi faptele tale, și mărirea ta fiilor lor. Bunăvoința lui Iehova, Dumnezeuul nostru, fie asupra-ni...“ (Psalm 90, 16—17.)

CETIȚI BIBLIA!

Obiecțiunea îndreptățită.

Little Dog, un căpitan roșu (indian), veni odinioară la afacerea de schimbare cu un blănar în vorbire. Blănarul istorisi despre călătoriile sale preste țări și mări și vorbi despre puternica sa impresie, care îl făcu spre el Oceanul, când nu văzu pe corabie alta ca cerul și apa.

Căpitanul ascultă cu atențiune descrierea călătoriei, dintr'odată întrebă el: „Dacă ai fost tu așa tare departe, atunci vei fi și ajuns aproape de marginea lumii și te-ai uitat jos, unde nu este alta ca noapte vecinică?”

Blănarul căuta înzădar a convinge pe cel salbatic despre credința sa deșartă.

„Oare cine ține broasca țestoasă?” întrebă el în sfârșit.

„Dapoi aceea nu știe nici un om!” răspunde căpitanul mișcând din umeri.

Acuma luă blănarul tăcând din straița sa de vînat un glob, tăia în ea roată o creștătură, o acăță de un fir fin și o întorcea în apropierea luminei cu degetele sale. Cu atențiune urmă *Little Dog* acest manevru și ascultă curios, când îi esplica acuma negustorul, că pământul e un glob, care să întoarcă pe după lumina soarelui. O întoarcere deplină în 24 ciasuri cauzează ziua și noaptea.

Aceasta înțelese indianul pe deplin, și când blănarul în tot așa mod îi arătă schimbarea anotimpurilor, precând sucea globul mai aproape și mai departe de lumină, mișcă căpitanul cu capul, și cel alb de tot voios pentru școlarul său primitor, continuă: „Deci înțeles-ai tu acuma toate, și ești convins despre învățătura cea nouă?”

Cu fața serioasă repetă căpitanul cele auzite, iar apoi arătă el spre degetele blănarului și întrebă cu inima sinceră: „Deci spune-mi și aceea, față albă, cine ține firul?”

Cine m'a chiămat?

O mamă istorisi următoarele: „Cu câțiva ani mai nainte într'o zi mă sâmțeam rău. Era vara și eu eram în grădină la florile mele. Acuma veniră copiii acasă dela școală la amiazăzi. Le spusei, să meargă în casă, să-și aducă din pivniță pâne și să mănânce. Copiii făcură așa, după cum le spusei. Nu preste mult după aceea veni la mine fata mea de zece ani și zise: Mamă, cine m'a chiămat?”

„Nimene, copilă,” răspunsei.

„Oh da mamă, cineva strigă nūmele meu cu glas tare.”

Când copiii să duseră iarăși la școală, îmi adusei aminte, că eu în seara de mai nainte am pus otravă în pivniță pâne unsă cu unt pentru șoareci. Fiori m'au apucat la gândul, că doară au mîncat copiii aceea pâne. Mă grăbii în pivniță, dară nu am putut găsi pânea; apoi mersei în cămară și acolo zăcea pânea cea otrăvită nealinsă.

Când seara veniră copiii acasa dela școală, îmi spuse fata cea de zece ani, că ea aduse aceea fălie de până din pivniță și tocmăi voia să mănânce ea veni la mine în grădină.

Eu căzui pe grumazii fetei o sărutai și zisei: „Copila mea, glasul lui Dumnezeu a fost acela, care te-a chiămat și te a păzit de aceea, ca să mănânci din pânea otrăvită.”

Aniversarea de 400 de ani a reformației.

În 31 Octomvrie a. c. s'au împlinit 400 de ani, de când marele reformator, Martin Luther, a pus cele 95 de these pe ușa biserecei de cetate din Wittenberg, prin care a protestat contra învățăturai biserecei romane.

El poate nici n'a presimțit, că ce va urma acestei faptă. Biblia a ajuns în mânilor poporului și Evangelia a străbătut prin țări îndepărtate. Valuri uriașe a bătut reformația în toate părțile societăței. În luptă pe viață

și moarte au stat sufletele ajunse la convingerea și în noaptea conștiinței sufletești în multe locuri a pătruns raza luminei curate.

Nu s'ar putea spune, că reformația și-ar fi ajuns preste tot ținta pentrucă reînnoirea numai de puțini creștini a fost exerciată și în puține locuri a pătruns în inimă, dar a deschis calea la libertatea conștiinței sufletești.

E regretabil, că a 400-a aniversare nu a putut, din cauza războiului, fi serbată în general de toți protestanții.

Să ne înălțăm și noi cugetele cu mulțămită către Dumnezeu nostru, și să ne amintim minunata eliberare, dându-i mulțămită, și totodată să ne aducem aminte și de eroii reformației și să cerem dela Părintele nostru cereșc, ca să trimită reînnoirea sufletelor pe pământ și să dea binecuvântare celor ce vestesc cuvântul lui pentru a putea vesti evanghelia dreptății în toate limbile și între toate popoarele.

Cum dai tu?

Membrii unei comunitate de negri pe Iamaica au hotărît, a și strînge o sumă pentru punerea unui predicator indigen. Ei aleșeră un cassar și hotărîră o zi, ca să adune suma la oaltă. Acesta puse, înainte a se pune la lucrul său, trei condiții, cari își și aflară învoirea comunității: 1. Noi voim toți să dăm ceva. 2. Noi voim să dăm, cât de mult putem. 3. Noi voim să dăm voioși. Acuma să începem colectarea. După ce au adus mai mulți dăruirile lor, păși înainte un negru bătrîn, bogat și puse jos doi dollari. Cassarul refuză a primi, precând zise: „Acest dar este că-i după întîia condiție, dară nu după a doua.“ Negrul trebuia

să-și iee banii napoi și merse la locul său. După o clipă veni el iarăși, aruncă cu fața mărăitoare douăzeci de dollari și zise: „Doară-i destul aceasta?“ Iarăși căpătă el banii săi cu observarea: „Aceasta-i doară după întîia și a două condiție la loc, dară nu după a treia.“ Plin de mînie pentru aceasta tractare luă negrul banii săi și să puse într'un unghiu. Dară curând veni el iarăși, astădată cu fața zimbîndă, și precând puse jos o bancnotă de o sută dollari, zise el: „Aceasta o dau voios în numele Domnului Iisus.“ Acuma sări cassarul de pe scaun, apucă amîndouă mînile negrului și strigă: „Așa-i drept; aceasta să potrivește cu cele trei condiții!“

Ai și tu, iubite cetitorule, aceste condiții când dai?

Păcatul cel mai negru.

Un tînăr merse cu neliniște să mare la predicatorul său. După ce a descoperit șirul cel mai negru a păcatelor sale, cari apăsau sufletul său înaintea predicatorului, zise acesta astfel către el:

„Dară D-ta nu ai mărturisit încă un păcat înaintea mea, care-i mai negru ca ori ce păcat.“

„Oh, ce fel de păcat gîndești D-ta?“ întrebă tînărul desperat.

„Acela păcat, la care eu gîndesc,“ răspunse predicatorul, „e acela, că D-ta până acuma te-ai împotrivit a primi chiămarea cea iubită alui Iisus Christos. El chiamă: „Vino!“

Acest cuvânt simplu a condus pe acest tînăr la Iisus, care îl primi pe Mîntuitorul său.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chemat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33, SZ.

Prețul la „Razele Aurelei.“

Pe anul întreg: dela 1-2 exemplare 2.20 fl. de exemplar. Dela 3-10 exemplare 2 cor. de exemplar.
„ 11-50 „ 1.80 „ „ „ 50-100 „ 1.60 fl. „ „ „

În streinătate se socotește diferența speselor trimeterii.

Kiadja és nyomta a Magyarországi Baptistaák Könyvnyomdája, Budapest, VII., Hársfa-utca 33.